

lade at kaste hinanden i Hovedet de Fejl, der kunne være begaaede. Nu er det lovet os, at den skal komme frem, og lad os saa se at faa den ordnet paa den Maade, der er bedst for Landet.

En anden Bemærkning, jeg vil gøre, fremkommer i Anledning af det, man med eet Ord kalder de kongevalgte. Det er ikke de to Valg, den højtærede Konseilspræsident har betegnet som uheldige, jeg vil omtale. Det er derimod det tredje, der foranlediger mig til en Bemærkning. Nu skal jeg først udtale, at det falder mig ikke et Øjeblik ind at mene, at nogen Regering under de nuværende Partiforhold skulde indstille noget andet Navn til Hans Majestæt Kongens Underskrift end Navnet paa en Mand af dens eget Parti, og naar man derfor i sin Omtale af denne Sag har villet øve Kritik, fordi sligt er sket, og har henvist til Fortiden, siger jeg, at Forholdene i dette Øjeblik kunne ikke sammenlignes med de Tider, som ligge længst tilbage, fordi Partiforholdene nu ere ganske andre, end de vare den Gang. Men det, som jeg har at bemærke om den tredje Mand, angaar de stærke, personlige Angreb, som han var Genstand for fra flere Sider ud fra en Sammenstilling, som jeg anser for at være saare uheldig. At anstille Sammenligninger mellem de forskellige om, hvem der har gjort en større eller mindre Indsats i det parlamentariske Arbejde, er til alle Tider uheldig, men angaar Sagen en Mand af den Samfundsklasse, til hvilken den sidste kongevalgte hører, bidrager Sammenligningen til at udbyde og opretholde den Kløft mellem Samfundsklasserne, som ikke burde udbydes eller opretholdes.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtalte i sit Foredrag forgangen Dag efter mit Skøn en stærk Bekymring over, at der var Udsigt til, at der skulde ske en Sammenslutning fra alle Sider mod ham og hans Parti. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds maa dog ikke finde det besynderligt, om en saadan Situation indtraadte, thi den Opræden, det ærede Medlem og de, der høre til hans Retning, tillade sig, er i Virkeligheden en Krigserklæring mod hele det øvrige Samfund. Naar der tales, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds gjorde den Dag, og som det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) gjorde i Gaar, er det Standpunkt, de indtage overfor Samfundet, aabenbart krigersk, og jeg mener, at vi endog maa bebrejde os, at vi ikke ganske anderledes

samle os mod denne Krigserklæring, end vi gøre.

Naar jeg et Øjeblik ser tilbage paa den politiske Udvikling, der er foregaaet, vil jeg sige, at den stærkeste Anke, jeg rejste mod Venstre i den Tid, jeg bekæmpede det — i 70erne og 80erne — var den, at det søgte at naa frem til Magten ved en Alliance med Socialdemokratiet og hvad der var af det mest radikale her i Landet. Det var i mine Øjne en saa aabenbar Fejl, at jeg mente, at ingen Kræfter vare for ringe til, at de jo burde bringes i Anvendelse mod saadanne Magtbestræbelser. Nu ere vi imidlertid komne bort derfra. Vi kom til Forliget i 1894, og ved den Lejlighed mener jeg, at Fejlen kom til at hvile paa den anden Side, idet de, der svigtede Forliget og ikke førte det igennem, som Forudsætningen var, ikke vare det daværende Venstre, men det var Højre. Det var Chefen for den Regering, der den Gang sad ved Roret, der i første Række svigtede de Forudsætninger, paa hvilke man den Gang gik til Forlig. Nu have vi fortsat efter den Tid, og jeg mener, at Socialdemokratiet har antaget saadanne Former, er optraadt med en saadan Styrke og for deres Vedkommende ogsaa har sluttet en saadan Alliance, at der er Grund til meget nøje at agte paa, om det ikke er rigtigt, at vi andre samle os mere, end det hidtil er sket.

Det var mig en Tilfredsstillelse, da man for nogle Aar siden tilraabte den nuværende Konseilspræsident, at han skulde, som det hed, „skære Halen af“, udskille sig fra de Alliancer, han tidligere havde haft. Og det gjorde den højtærede Konseilspræsident. Der foregik saadanne Forandringer i Partidannelser o. s. v., at alle Allianceforbindelser hørte op, saa at der kun blev den Alliance tilbage, som vi kende fra Socialdemokratiets Alliance med det radikale Venstre. Nu skulde man have troet, at naar man havde stillet den Fordring til den ærede Konseilspræsident og hans Venner, skulde man ogsaa fra andre Sider handle derefter. Men det har man ikke gjort. Man har tværtimod, da vi naaede til Valgene i Sommeren 1906, fra konservativ Side gjort det til Feltraab under denne Valgkamp: Regeringen og dens Parti skal bringes i Mindretal i Folketinget. Jeg har tidligere udtalt mig imod denne Fremgangsmaade og vil heller ikke undlade at gøre det ved denne Lejlighed. Jeg anser denne Fremgangsmaade for at være noget af det mest forkastelige og ukloge i Retning af politisk Ledelse, som